סיפורים מהחווה שבמורד

מאת ז.א.ר.נסביט

איורים א.ב.ס.מונטפיורה – פ.ס.סילבר

1890

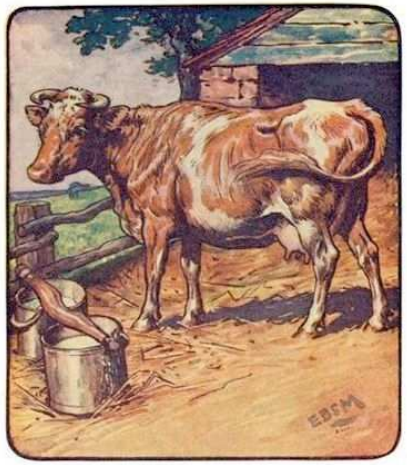

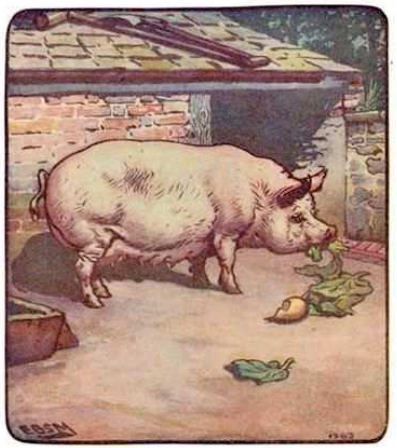

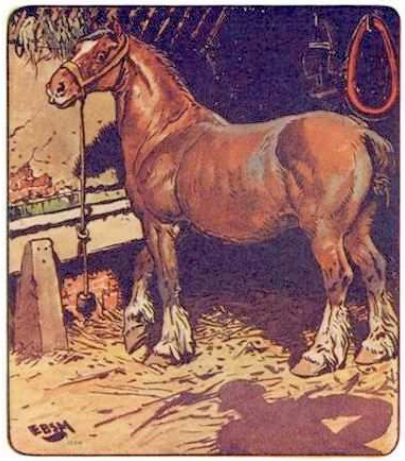

טום, הסוס הזקן

טום נהנה מארוחת שבולת שועל שלו, אך כששמע את קול הצעדים של ג'ון הרים את ראשו וזקף את אוזניו כי הם היו החברים הטובים ביותר.
טום הזקן היה הסוס הטוב והחכם ביותר בצוות של ג'ון ובזמן הקציר העגלון צעד תמיד על ידו, עם שוט מורם בידו. טום לא פחד מהשוט יותר מאשר פחד ג'ון עצמו ולמען אמת הוא אהב לשמוע את קולו של השוט המונף באוויר, דבר שנתן לעגלון מין תחושת שליטה כמו שרביט למלך.

אך לא את הצוות רצה ג'ון הבוקר אלא רק את טום. הוא הוציא אותו מהאורווה ורתם אותו לכרכרה.
"לאן אתם נוסעים?" שאל ביל, אחד מעובדי החווה.
"לצד השני של הביצה, לחוות פאן" ענה ג'ון.
"הדרך לשם גרועה מאוד" אמר ביל.
"מזג אוויר רע ודרך רעה" ענה ג'ון "לכן אני רותם את טום" והוא ליטף בחיבה את רעמתו של טום "טום ואני נגיע לשם ונחזור בשלום."
,כן" אמר ביל "אם לא יעלה ערפל והמים לא יעלו, תהיו בסדר אבל..."
"תפסיק לקשקש" אמר ג'ון בכעס כי הוא ידע שדברים עלולים לקרות ואז הנסיעה שלו עלולה להיות מסוכנת. לכן גם בחר את טום, החכם והסבלני, כדי למשוך את הכרכרה.
"אך" חשב טום הזקן "אני שמח שג'ון מאמין בי. אני מכיר כל צעד בדרך זו."
לקח הרבה זמן לנסוע לחווה פאן כי הדרך הייתה בוצית ולא חלקה, אך בסוף הם הגיעו.
ג'ון גמר את עסקיו עם האיכר, עלה לכרכרה שוב, אמר לטום "קדימה" והם יצאו לדרך חזרה.
לפני שהיו במחצית הדרך עטף אותם ערפל כבד. ג'ון ירד מהכרכרה וליטף את צווארו של טום.

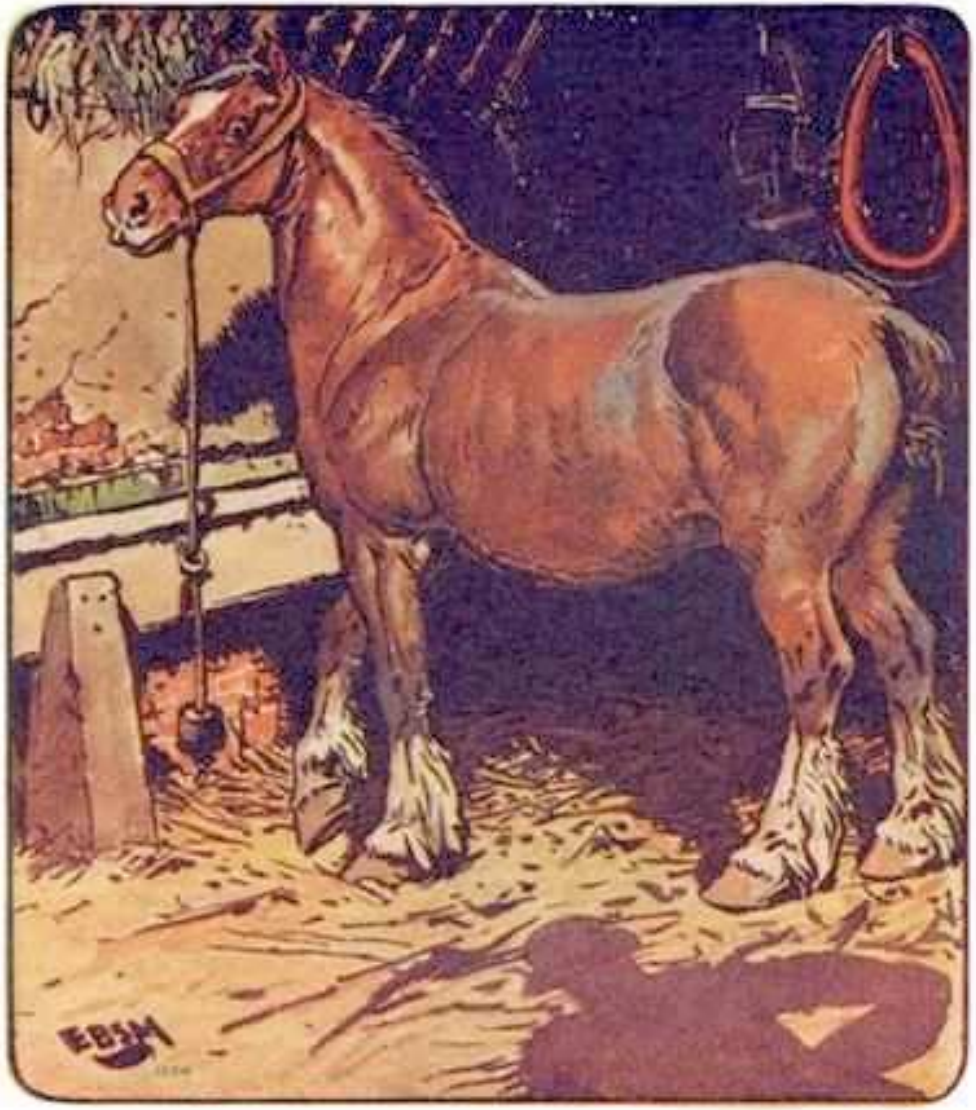

"הביתה, חברי הזקן, הביתה" אמר.
טום צהל בשקט והמשיך ללכת. הוא יכול היה למצוא את דרכו בחושך. ואז שמעו רעש חזק. טום הרגיש במים סביב רגליו.

"הסכר נפרץ" אמר ג'ון (הוא תמיד דיבר לסוסים שלו). "אני חושש שביל צדק."
המים עלו יותר ויותר. ג'ון החזיק ביצול הכרכרה אך הכרכרה בעצמה התנדנדה.
"אילו רק הוריד את הרתמה" חשב טום המסכן כשהוא מחליק ונע בכבדות. ופתאום נעצר בכלל.

"הנה הסיכוי שלך, ידידי, עשית כמה שרק יכולת" אמר ג'ון
והתיר את הרתמה. ואז עלה על גבו של טום והסוס האמיץ התחיל ללכת שוב. שוחה ודוחף, מתחלק ומתנדנד הוא סחב בסוף את ג'ון לאדמה יבשה.
כשהגיעו הביתה ג'ון אמר לביל לקחת את טום לאורווה. "תשפשף אותו כהוגן ותן לו גם קצת פול עם התבואה" אמר. כשרק התייבש והחליף את בגדיו הכין ג'ון לטום מנת

תערובת סובין עם הרבה סוכר חום. טום אהב מאוד סוכר.
כולם אוהבים את טום האמיץ והרעמה שלו תמיד מקושטת בסרטים. שלושת הסוסים האחרים של הצוות מקבלים סרטים כאלה רק לחג.
זה היה בנו הקטן של החווה בעל שקבע כי טום ישא תמיד "סרטים בשערות שלו", כפי שהוא קרא לזה, וכאשר הוא חושב שצריך לחדש אותם הוא שואל את אמו האם יוכל ללכת אתה העירה כדי לקנות אותם לטום הזקן.
הוא קפדן מאוד בבחירת הסרטים ומשנה את הצבע מפעם לפעם. כי, כפי שהוא אומר, הוא בעצמו אוהב סרטים מגוונים בכובעו והוא בטוח שכך אוהב גם טום.

סוקי החזירה

סוקי, החזירה הטובה, אכלה את הארוחה של לפת וכל הזמן שמה את עיניה על אחת-עשר החזירונים שהתרוצצו והתגלגלו בנחת בתוך הקש של חצר החווה. הרגישה שהבוקר ביצעה מעשה יוצא מהכלל. קינג האל, החזיר הגדול ששהה במכלאה משלו, ממש רקד משמחה כשסיפרה לו את המעשה דרך סדק בגדר.

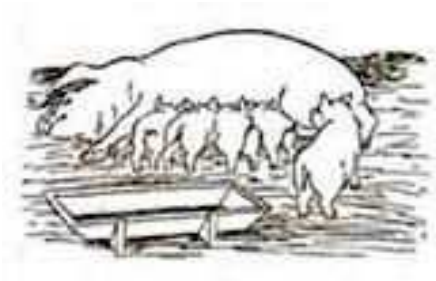

האיכר לו שייכת סוקי היה איש חכם ונחמד, וידע שטוב ונעים יהיה לסוקי והחזירונים שלה לצאת להסתובב באחו הגדול, ולאכול עשב טרי כמו חיות אחרות.
בדרך כלל כולם היו שקטים ודאגו לבעיות שלהם. היה שם טום הזקן, הסוס האמיץ של הכרכרה, ונטע, הטלה החביב, ומוגי הפרה, כולם יצורים מנומסים שבשום פנים לא היו

פוגעים ברגשות של סוקי ושל אחת-עשר החזירונים שלה.
אך הבוקר פרינס, אחד מסוסי הצוות, התנהג אחרת מאשר היה צריך להתנהג.
לסוקי נדמה היה כי הוא מרחרח בצורה לגלגנית באחד החזירונים שלה, עם מבט חשוד בעיניו. מיד היא רצה אליו, בכוונה לנשוך חזק ברגלו לנזיפה, ופרינס, שהבין זאת, ברח בפחד גדול. סוקי רדפה אחריו והם סובבו את האחו פעם ופעמיים, עד שפרינס מצא מקום שבור במשוכה, נדחף דרכו החוצה והשאיר את סוקי כבעלת המקום. מאז כל הבוקר היא צעדה בגאווה אחרי הקטנים שלה, נוחרת בנחת, וכשחזרה לחצר החווה עצרה, וכפי שאמרנו, סיפרה לחזיר קינג האל את הכל, להנאתו הרבה.

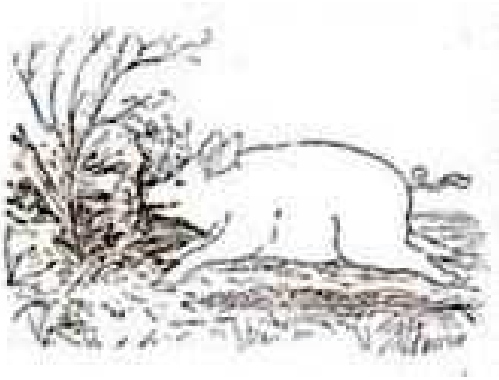

"מצוין, סוקי" אמר "אני שמח שתקפת את פרינס היהיר וגס-הרוח. מגיע לו. אני לא יכול לסבול את התנהגותו. אף פעם לו יאמר מילה טובה לחזיר מכובד כמוני. אני מאמין שהוא בז לכולנו. טום דווקא נוהג בנימוס, אבל פרינס זה!" רגשותיו של קינג האל גברו עליו והוא נאלץ לקחת לגימה גדולה של מים מהשוקת שלו. זה לקח לו זמן רב עד שלסוקי נמאס לחכות והיא הלכה לראות האם הכינו לה קצת מטעמים. היא מצאה עלי כרוב, לפת ועוד דברים טעימים והיא אכלה אותם בהנאה גדולה עד שביל, הפועל של החווה הביא לדיר את החזירונים שלה מיילים בקול.

סוקי הובילה את כולם בנחירות קטנות והשכיבה בקש נקי, ואז ביל סגר את הדיר ללילה.
כשסוקי התיישבה עם כל המשפחה שלה, החליטה שהניצחון שלה על פרינס לא יהיה

מושלם עד שגם הצאצאים שלה לא יבינו איזה אמא חכמה יש להם. לכן היא החליטה לספר להם את הכל עוד פעם (כי בבוקר סיפרה להם כבר) מהתחלה ועד הסוף, כדי שפעם הם יוכלו בעצמם לספר לקטנים שלהם כל זאת, בדיוק כפי שזה קרה.

"ילדים" היא נחרה "אתם מקשיבים?"

"כן אמא" הם ענו בקולות מנומנמים, כי הרי הם שיחקו כל היום, אכלו ארוחה דשנה והגיע כבר זמן לישון.

ואז, בקול חגיגי סוקי חזרה על ההרפתקה, הדגישה בקפדנות את האומץ שלה ואת המפלה של פרינס הגאוותן, הלגלגן.

"מה אתם חושבים על כך, ילדים?" שאלה בגאווה כשגמרה את הסיפור.

אך התשובה היחידה שקיבלה הייתה נחירה ארוכה וחזקה של כל אחת-עשר החזירונים הקטנים.

הם כולם ישנו כבר חזק!

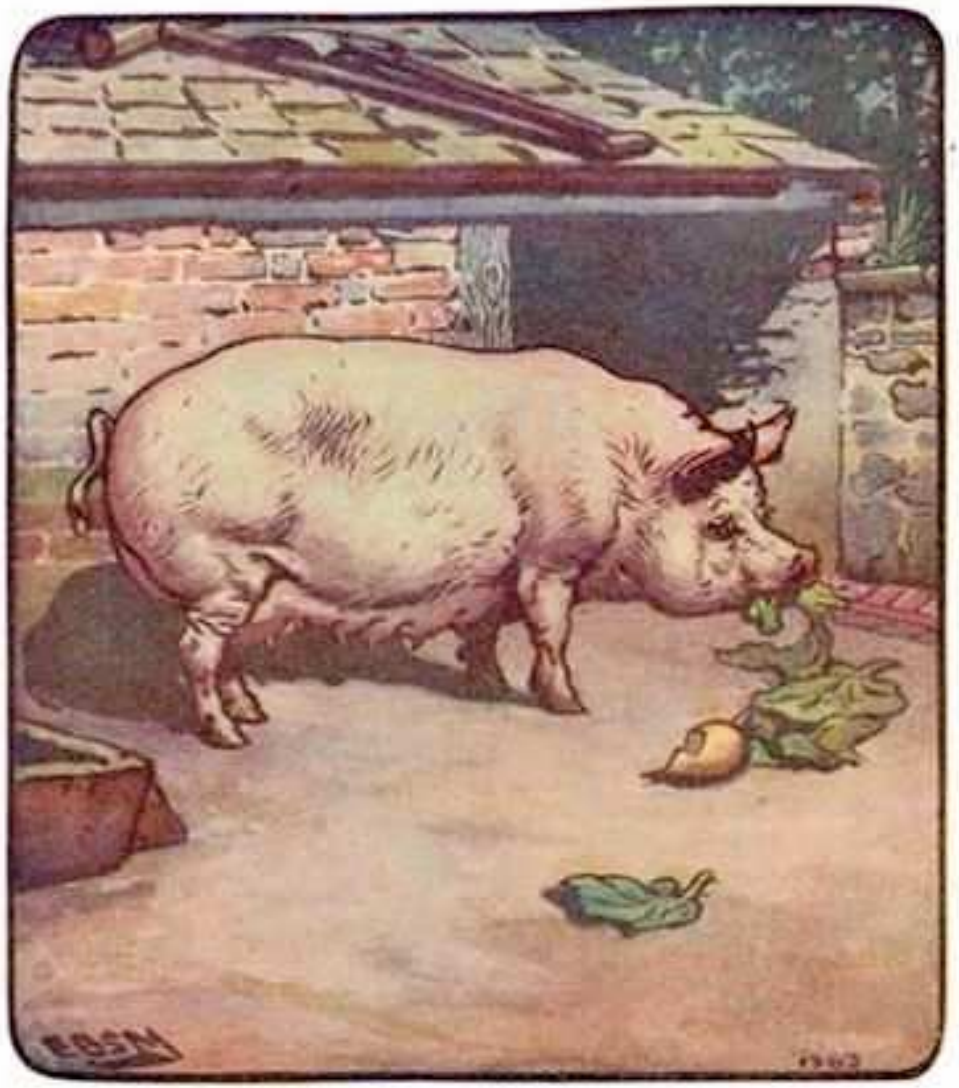

נטע הטלה

נטע השתעשעה בעקירת ורדי הבר במקום צר של הגדר החיה כשראתה פתאום את קיפר, כלב הצאן.
"בוקר טוב קיפר" קראה "עצור ונשוחח."
"אינני יכול" ענה קיפר "אני עסוק."
"אתה תמיד עסוק" אמרה נטע.
"מובן" ענה קיפר "אבל היום אני עסוק במיוחד."
"למה? חכה רגע" פעתה נטע "אני רוצה לדבר אתך."
קיפר חבב את נטע מאז סערת השלג, שהגיעה השנה מאוחר והמיתה הרבה כבשים וטלאים. קיפר הראה לסנדי הרועה איפה הצאן נקבר תחת השלג וכשהוציאו אותם בסוף הוא לקח את נטע, אז עוד טליה קטנה, השוכבת ליד אמא מתה שלה, ושם אותה לרגלי סנדי. כשהצאן היה כבר בטוח בדיר, סנדי נתן את נטע לקיפר וזה לקח אותה למטבח ושם שם אותה קרוב לאש. אז הלך וקרא לבעלת בית שידעה כי אם קיפר בא אליה, קרה משהו חשוב. כשהראה את הטליה אמרה האישה "כלב טוב", עטפה את הטליה הקטנה בבד חמים והאכילה אותה בחלב מבקבוק, דרך משפך בד מחורר. נטע מצצה את החלב דרך הבד.

מאותו היום קיפר חיבב את נטע ודאג לה, וכל לילה, כשהצאן חזר הביתה, קיפר היה נשכב ליד האש במטבח ונטע נהגה להניח את ראשה על פרוותו הכהה ורכה.
היא הייתה חיית המחמד של בעלת הבית וכבר לא נשלחה חזרה אל העדר. כולם אהבו ופינקו אותה וכשגדלה והתחזקה נעשתה אפילו חצופה. לפעמים הייתה כאילו מגרשת את הזרים שבאו למטבח, ולפעמים גם את העוזרות שהפריעה להן בעבודתן. היא נעשתה מאוד עקשנית, ונעלבה קצת כשקיפר

לא רצה להישאר ולדבר אתה. "אני לא יכול" אמר שוב קיפר "זה יום רחצת הכבשים היום ואני חייב לעזור להביא אותן לרחצה.
"הו!" קראה נטע "ומי רוחץ אותן? אתה לא

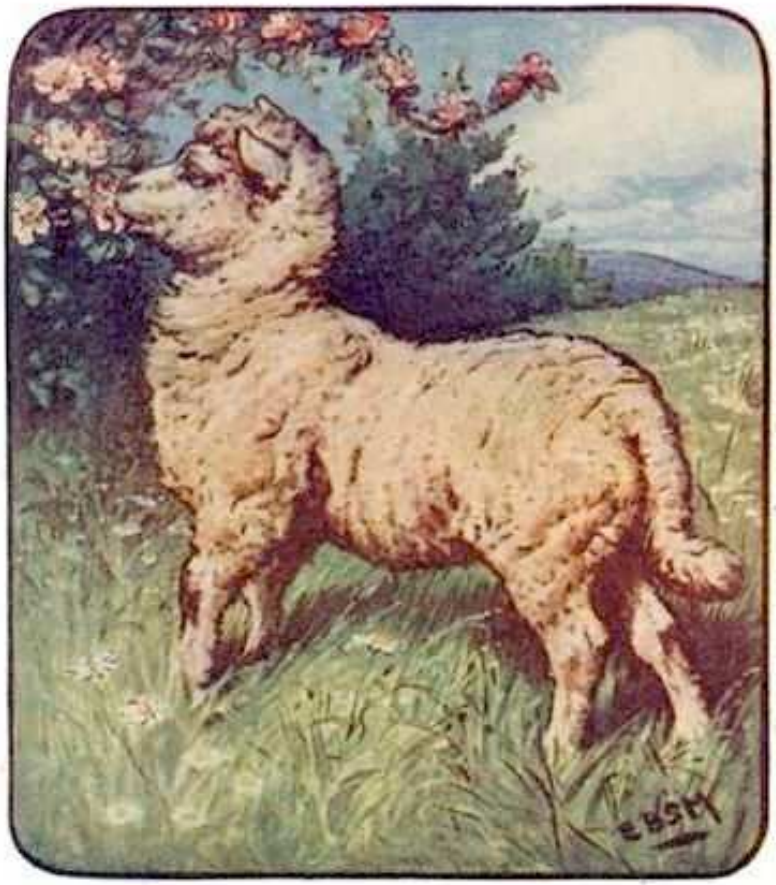

יכול."
"לא, אבל אני מביא אותן לפועלים והם טובלים אותן."

"במה?" אמרה נטע.
"בנחל" ענה קיפר.
"אבוא לראות" אמרה נטע.
"לא, לא" אמר קיפר "לא רוצים לטבול אתך, וחוץ מזה את כאן סגורה" אמר קיפר ורץ משם. אבל נטע כבר החליטה ללכת אחריו. היא רצה לאורך הגדר עד שהגיעה לקצה השדה ושם שמעה את פעיית הכבשים ונביחות של קיפר שכיוון אותן. הוא גם ניסה לעודד אותן כשהיו יוצאות מהמים לחוף, רטובות ומבוהלות.
לנטע לא הספיק רק לשמוע והחליטה גם לראות, וכשמצאה מקום שבור במשוכה עברה דרכו ומיד נפלה לתעלה עמוקה עם מים ובוץ בפנים. למזלה קיפר שמע את הקריאות לעזרה האומללות שלה ותוך זמן קצר היא ראתה כבר את ראשו החום בצד התעלה.
"הנה הטליה המרגיזה. שבי בשקט עד שאקרא לרועה" קרא. הוא רץ מהר לביל

שבדיוק התכונן לטבול כבשה אחרת, ומשך במעילו.
"מה, מה קורה לכלב הזה?" קרא ביל.
"משהוא רציני, ללא ספק" אמר סנדי שהלך מהר אחרי קיפר. הוא הגיע לתעלה, קפץ פנימה והוציא את נטע.

"נצטרך לרחוץ גם אותך. הצמר שלך עכשיו המלוכלך ביותר מכל הצאן, גברת נטע."
ואכן טבלו את נטע בכל זאת! היא הרגישה שהמים הם קרים מאוד ופעתה בקול. שוב אמר סנדי "קח אותה הביתה, קיפר" וקיפר לקח אותה שוב למטבח, אך הפעם היא רצה לידו בזמן שהוא נזף בה והיא מאוד רצתה שלא ידבר כל כך הרבה.
אבל במטבח בעלת הבית טיפלה בה שוב, וקיפר, כאשר ראה שנטע בידים טובות, רץ חזרה לעבודה שלו.

מגי הפרה

מגי, הפרה הזקנה תמיד עומדת בשקט בבוקר ואחר הצהריים ומחכה שבטי הנערה החולבת תחלוב אותה. היא אף פעם לא בועטת בדלי בימים האלה ובטי אומרת שהיא בעלת המזג השקט ביותר מכל פרות הרפת.
אך היה זמן שמגי אבדה את סבלנותה ואילמלא ההתנהגות הטובה של טורטי (החתול המנומר עם חזה לבן שלא יוותר לאף עכבר) אין לומר מה היה קורה. יתכן ומגי הייתה מפילה אפילו את בטי!

זה קרה מיד אחרי שמגי המליטה עגל בפעם הראשונה. הו! איזו שמחה זו הייתה!
העיניים השקטות, הרכות שלה, זרחו ממש כשהביטה באהבה על הדבר הקטן, חום-לבן,

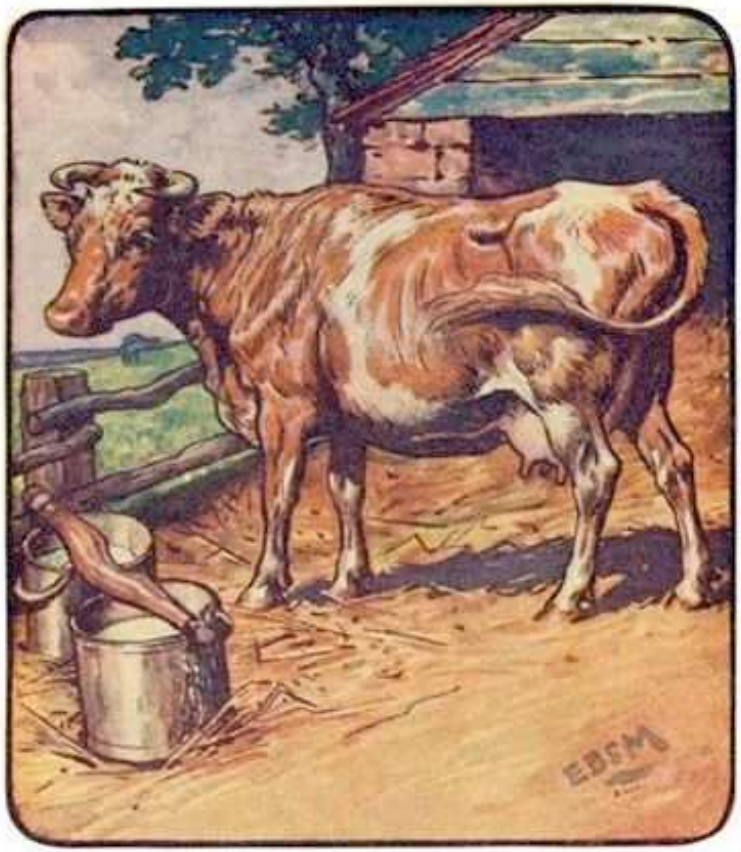

שעל ידה, וחשבה כמה זמן יעבור עד שהוא יצמיח קרניים על ראשו, כאלה כמו הקרניים שלה. היא ליקקה אותו כדי להראות כמה היא אוהבת אותו ואז התחילה להשוות את אורך רגליו לגודל גופו.
האם לכל העגלים רגליים כה ארוכות?
חשבה. היא החליטה שזה כך. בכל אופן היא הייתה בטוחה שלא יכול להיות בשום מקום עגל יפה כל כך כמו זה שלה. מהר מאוד העגל התחיל להסתובב סביבה ומגי שכבה בשקט, מעלה גירה ונהנית מהתנועות שלו. שבועות אחדים לא היתה ברפת אמא כה מאושרת או עגל כה שמח. אך יום אחד ביל, עובד החווה, בא ולקח את העגל.
מגי לא התרגשה כי אף פעם לא התייחסו אליה רע והיא לא תיארה לעצמה שיכולים לקחת ממנה את העגל שלה לתמיד. לכן היא נתנה רק "מווו" שקט כדי לומר "תחזיר אותו מהר."
אבל אחרי שעברה שעה אחרי שעה והעגל לא חזר היא התחילה לקרוא לו חזק יותר ויותר. ואז היא הקשיבה, כי חשבה ששומעת אותו בוכה, ואחר כך ניסתה לצאת מהתא שלה ברפת. וכשראתה שאיננה יכולה לצאת נתנה "מווו" שובר לב.
בסוף נפתח שער הרפת והגיעה בטי עם דלי החליבה שלה. מגי חבבה את בטי ונתנה לה לחלוב זמן מה, עד שנזכרה שהעגל שלה צריך היה לקבל את החלב. ואז התרגזה

מאוד, נתנה בעיטה חזקה לדלי, והביטה בכעס על בטי. בטי מיד קפצה משרפרף החליבה שעליו ישבה וברחה בצעקה "עזרו! מגי הפכה את הדלי והיא נראית כמו פראית!" בדיוק כשמגי ניסתה לרוץ אחרי בטי, עבר שם טורטי החתול. הוא ראה את מגי מרוגשת ושאל "מה קרה מגי? אל תתרגשי. זה בגלל העגל שלך? נכון?"

"כן" אמרה מגי כשהיא רוקעת בכעס "לקחו אותו ממני ואינני יודעת מה קרה לו. אהפוך את הכל."

"או, את יכולה להיות שקטה" אמר טורטי "לא קרה לו כלום. הוא בסככה עם עגלים אחרים והוא נהנה שם מאוד. זה מקום נעים מאוד, הסככה. החתלתולים שלי אוהבים אותה מאוד, אני מבטיח לך."

החדשות האלה הרגיעו את מגי, אך היא עדיין אמרה "מוו" בעצב רב. "אני רוצה את הקטן שלי. מתי אוכל לראות אותו?"

ואז טורטי, שהיה חתול חכם מאוד, חי כבר שנים רבות בסככה וידע הרבה דברים על הנעשה בחווה, ענה לה "אם תרצי לראותו תהיה שקטה וסבלנית ואל תבזבזי את החלב. אחרת איך תאכלי להאכיל אותו."

"מה זה חשוב, אם הוא לא כאן" אמרה הפרה האומללה.

"זה חשוב מאוד" אמר טורטי "העגל שלך היה מקבל חלב אלמלא לא בזבזת אותו."

"אני לא מבינה איך הוא יוכל לקבל חלב אם הוא לא כאן" געה האם המסכנה.

"בטי תביא לו קצת" הסביר טורטי.

"הו, אני מצטערת, טורטי " אמרה מגי "אהיה מאוד סבלנית בעתיד. מתי אתה חושב שאוכל לראות אותו שוב?"

"טוב" ענה טורטי "זה אינני יודע, אבל אני חושב שתפגשי אותו במרעה".

וזה בדיוק מה שקרה.